LÁ THƯ MỤC VỤ

"Thầy Người đi trên mặt biển, các ông hoảng hốt bảo nhau : "Ma đấy !", và sợ hãi la lên. Đức Giêsu liền bảo các ông : "Cứ yên tâm, chính Thầy đây, đừng sợ !". Trong trường hợp nầy các Tông Đồ tưởng Chúa là ma nên các ông sợ. Đã là con người, ai cũng có một nỗi sợ nào đó, không ít thì nhiều. Mỗi người có một nỗi sợ khác nhau : Sợ gián, sợ chuột, sợ sâu, sợ nhện, sợ rắn, sợ máu, sợ đau, sợ ma…"SỢ" là một trạng thái rối loạn, lo âu, không yên lòng vì cho rằng có cái gì đó gây nguy hiểm hoặc tác hại cho bản thân mà mình không thể chống cự hay tránh khỏi. "SỢ" là một trạng thái tự vệ cần thiết, nhưng 'quá sợ' và 'sợ quá nhiều thứ' thì không tốt vì khiến con người mất ý chí để hành động và lúc nào cũng thu mình vào cái vỏ ốc.

Tôi sinh ra và trải qua tuổi ấu nhi ở căn nhà số 32 đường Nguyễn Văn Mai (có tên Pháp là đường Monceau), quận 3, Tân Định. Hình ảnh mà tôi còn nhớ là trong sân trước nhà có một cây Vú Sữa thật to, trái rất ngon mà bà ngoại gọi là cây Vú Sữa Nếp. Lúc ấy người Pháp còn hiện diện trên quê hương và tôi rất sợ những người lính gốc Châu Phi trong Lữ Đoàn Lê Dương Sénégalaire, vì màu da đen sẫm của họ và nhất là có những vết sẹo trên khuôn mặt trông dữ tợn lắm nên dân chúng gọi họ là 'lính rạch mặt'. Tôi cũng sợ những chiếc phi cơ mà tôi gọi là 'máy bay bận quần' vì nó có hai đuôi (lớn lên tôi mới biết đó là những chiến đấu cơ tân tiến Lockheed P 38 mà người Mỹ viện trợ cho Không Quân Pháp. Tôi sợ mà không biết tại sao mình sợ.

Mùa hè về dưới quê ngoại ở Đồng Tháp, tôi sợ những con rắn lục màu xanh biếc tựa lá xoài non mà một lần trèo lên cây xoài thì tôi hoảng hồn khi nó bò trên một nhánh xoài ngay trước mặt, suýt nữa tôi ngã xuống đất. Khi nhập vào Đệ Tử Viện Dòng La San ở Huế, tôi sợ nhất là những con đỉa ở sông Hương. Một lần tôi bị đỉa bám, tôi dùng 2 tay để kéo nó ra mà không được, thế mới nhớ lại dân gian bảo rằng 'dai như đỉa'. Lên Học Viện Dòng La San ở Đà Lạt, tôi lại sợ Việt Cộng pháo kích. Vì nhà Dòng ở số 6 đường Trần Hưng Đạo mà số 8 sát bên lại là tòa Tỉnh Trưởng là mục tiêu bị pháo kích, nhưng khổ nỗi là những tạc đạn lại rơi vào nhà Dòng. Không có đêm nào ngủ yên giấc. Nhà Dòng có nuôi độ 500 con gà để lấy trứng, một quả tạc đạn rơi ngay vào chuồng, những con gà còn sống sợ quá không đẻ nữa và báo hại nhà Dòng được ăn thịt gà dài dài.

Vào tù, như tôi đã kể trước đây, tôi đã sợ chết vì trông thấy những cái chết xảy đến với những anh em đồng cảnh ngộ một cách bất ngờ và quá dễ dàng. Có người vừa chào hỏi nói chuyện với mình vậy mà ít phút sau lại nghe thông báo đã chết rồi. Tôi cũng sợ phòng giam tối đen với 2 tay bị còng và 2 chân bị cùm. Tôi cũng sợ 'cái bàn đặc biệt' dùng để khảo cung mà tôi đã tường thuật. Nhất là tôi sợ những tù nhân làm 'ăn-ten' rình mò các tù nhân khác để báo cáo lập công, vì làm sao mình biết ai đã chấp nhận bán đứng lương tâm như thế !

Trong bài Tin Mừng hôm nay, ông Phêrô (sau khi hết sợ ma) ông xin phép Chúa cho ông bước đi trên mặt nước mà đến với Chúa. Chúa cho phép, và ông từ thuyền bước xuống, đi trên mặt nước và đến với Chúa Giêsu. Nhưng khi thấy gió thổi thì ông đâm sợ, và khi bắt đầu chìm, ông la lên : "Thưa Ngài, xin cứu con với !".Trong đoạn Tin Mừng ngắn ngủi trên chúng ta đã thấy một thực tế và một bài học thật rõ ràng, là :"***Ai đi đến với Chúa cũng là chấp nhận một hành trình bước đi trên mặt nước như ông Phêrô vậy"***

Theo định luật Vật Lý, dưới tác động của lực hút từ trái đất, không ai trên trần gian có thể bước đi trên mặt nước. Lực căng của mặt nước chỉ có thể nâng những vật nhẹ, như trường hợp chúng ta thả thật khéo léo và nhẹ nhàng một cây kim may trên mặt nước, nó có thể nổi, nhưng đối với một cây đinh thì không bao giờ. Ảo thuật gia Dynamo đã biểu diễn thành công khi ông bước đi trên mặt nước sông Thames ở London. Nhưng màn biểu diễn đó đã bị khám phá vì Dynamo đã khéo léo lót một tấm plexiglass cách vài phân dưới mặt nước. Vậy, ông Phêrô không thể tự mình bước đi trên mặt nước nếu Chúa không cho phép và ban ơn. Nên khi đối diện với sóng gió, ông mất niềm tin, ông lại bị trái đất hút xuống. Điểm son là ngay lúc đó ông kêu Chúa cứu. So sánh hiện tượng Phêrô đi trên mặt nước mà đến với Chúa, tôi thấy hành trình ơn gọi của tôi cũng như cuộc sống đức tin của từng ông, bà, anh, chị, em đều là những bước chân liều lĩnh đi trên mặt nước. Đó là việc làm mà dưới ánh mắt thế gian là nghịch với Vật Lý, là điều không thể làm được. Vì thế tôi có quyền sợ vì ý thức rằng tự sức mình, tôi không thể đi đến với Chúa được. Nếu Chúa không ban ơn, làm sao chúng ta có thể đi trên mặt nước (ý tôi nói là vượt qua mọi trở ngại) mà đến với Chúa. Tôi cũng có

quyền sợ vì nếu không chăm chú nhìn về Chúa thì tôi sẽ dễ dàng nhìn thấy toàn sóng gió và nghịch cảnh khiến tôi chìm xuống. Và điều tôi sợ nhất là trong những lúc chìm lỉm như vậy, tôi lại ỷ vào sức mình mà quên kêu cầu Chúa cứu vớt.

Linh mục Phạm Quang Hồng.